

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

X

bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Pohorským
sídlem Novodvorská 994/138, Praha 4

proti

žalovanému:

vedoucí odboru personálního Policejního prezidia České republiky
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2022, č. j. PPR-7431-20/ČJ-2022-990560,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl podle § 86 odst. 1 písm. j) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), o zastavení řízení o jednání, které má znaky přestupku dle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, neboť o skutku bylo rozhodnuto orgánem činným v trestním řízení způsobem dle § 77 odst. 2 přestupkového zákona.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno naprosto předčasně, v rozporu se základními zásadami vedení správního řízení a překračující meze správního uvážení správního orgánu, v důsledku čehož napadené rozhodnutí zcela nepřiměřeným způsobem zkracuje žalobce na jeho právech a je nezákonné. V této skutečnosti spatřuje žalobce svou aktivní legitimaci k podání správní žaloby.
3. Pakliže v případě, kdy trestní řízení sp. zn. 24 T 40/2021 bylo po vydání usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2022, č. j. 44 To 381/2021-510 (prvotní rozhodnutí odvolacího soudu ve věci) pravomocně ukončeno, věc byla postoupena ke kázeňskému řízení, a přesto došlo po podaném dovolání ze strany Nejvyššího státního zastupitelství proti tomuto usnesení odvolacího soudu k přerušení správního řízení, aniž by byl znám výsledek dovolacího řízení, zakládá takový postup správního orgánu ve vztahu k účastníkovi správního řízení legitimní očekávání, že bude takovým způsobem postupováno i v budoucnu, pokud dojde k obdobnému případu. K tomuto je potřeba uvést, že dané dovolání Nejvyššího státního zastupitelství bylo podáno v neprospěch žalobce.
4. Legitimní očekávání žalobce se týká právě případu, kdy bylo shora uvedené usnesení odvolacího soudu následně rozhodnutím soudu dovolacího zrušeno, věc byla odvolacímu soudu vrácena k dalšímu řízení a odvolací soud vydal usnesení ze dne 7. 9. 2022, č. j. 44 To 381/2021, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, žalobce byl uznán vinným a byl mu uložen trest. Ačkoli se uvedené rozhodnutí odvolacího soudu stalo pravomocným a správní orgán (žalovaný) by tak v každém jiném případě byl oprávněn správní řízení o jednání vykazujícím znaky přestupku za současné aplikace § 77 odst. 2 přestupkového zákona zastavit, v daném případě k takovému postupu žalovaný oprávněn nebyl. Správní řízení mělo zůstat přerušeno a žalovaný měl v daném případě posečkat do doby podání dovolání ze strany žalobce (ke kterému došlo jen několik málo dní po vydání rozhodnutí o zastavení správního řízení) a vyřešení předmětné otázky v dovolacím řízení, neboť v daném případě, taktéž jako v případě předchozím, nebyla postavena najisto trestní odpovědnost žalobce (žalobce s rozhodnutím odvolacího soudu nesouhlasí, využívaje opravné prostředky k jeho přezkumu). Právě tím, že žalovaný v případě podání dovolání v neprospěch žalobce správní řízení přerušil, založil legitimní očekávání žalobce, že řízení bude přerušeno též v případě podání opětovného dovolání, respektive že podání dovolání je pro vydání rozhodnutí ve správním řízení relevantním prvkem, tím spíše, pokud se tak stane ve prospěch žalobce.

5. Tím, že žalovaný ve správním řízení pokračoval a toto řízení zastavil dříve, než měl žalobce vůbec možnost dovolání podat a požádat žalobce o přerušení správního řízení, postupoval v rozporu se zákonem, neboť porušil zásadu přiměřenosti (srov. § 2 odst. 3 správního řádu), zásadu materiální pravdy (srov. § 3 správního řádu), ale především princip právní jistoty a legitimního očekávání účastníka správního řízení (srov. § 2 odst. 4 správního řádu). Takový postup pak zároveň zcela nepřiměřeným způsobem zkracuje žalobce na jeho právech, neboť v případě, kdy by rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 7. 9. 2022, č. j. 44 To 381/2021, bylo následně dovolacím soudem opětovně zrušeno, avšak v mezidobí by došlo k propuštění žalobce ze služebního poměru ve smyslu § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, vznikla by žalobci v důsledku napadeného rozhodnutí závažná materiální i imateriální újma.
6. Žalobce však apeluje především na povinnost žalovaného zabráňovat, v souladu s principem legitimního očekávání, který je dle Nejvyššího správního soudu uznáván jako součást souboru základních principů demokratického právního státu, v rámci správního řízení, vzniku nedůvodných rozdílů. Pokud účastník správního řízení jedná v oprávněné důvěře v existující právo, respektive v jednání a postupy správního orgánu, jak se mu s přihlédnutím k okolnostem a dobré víře obsahově jeví, neměl by být zklamán ve svých očekáváním, že v souladu s právem nebo s těmito postupy jedná a že jeho jednání také právo demokratického právního státu nakonec poskytne svou ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016-38). Pro důvodnost legitimního očekávání žalobce pak hovoří právě shora vymezený postup žalované, která v případě podaného dovolání v jeho neprospěch Nejvyšším státním zastupitelstvím předmětné správní řízení do doby vyřešení dané otázky přerušila.
7. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.
8. Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný uvádí, že žaloba je nepřipustná podle § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, k čemuž odkazuje na rozsudek NSS č. j. 5 As 73/2010-71 ze dne 11. 3. 2011.
9. K věci samé žalovaný uvádí, že odvolávat se na založení legitimního očekávání žalobce není na místě. Zásada legitimního očekávání (předvídatelnosti) vyjádřená v § 2 odst. 4 správního řádu vyjadřuje požadavek, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný však spatřuje zásadní rozdíl mezi přerušením řízení, k němuž došlo usnesením žalovaného č. j. PPR-7431-4/ČJ-2022-9905564 ze dne 8. 4. 2022 (dále jen „usnesení o přerušení řízení“; strany 27 a 28 spisu) z důvodu podání dovolání v trestním řízení nejvyšším státním zástupcem, a nepřerušením řízení v případě podání dovolání žalobcem. V případě přerušení řízení usnesením o přerušení řízení si žalovaný byl vědom podání dovolání v trestním řízení nejvyšším státním zástupcem, neboť o tom byl vyrozuměn přípisem Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 24 T 40/2021 ze dne 6. 4. 2022 (strana 11 spisu). V druhém případě však byl žalovaný vyrozuměn přípisem Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 24 T 40/2021 ze dne 20. 9. 2022 (strana 114 spisu) o výsledku trestního řízení s tím, že uvedeným soudem bylo žalovanému pouze sděleno, že trestním rozsudkem, který nabyl právní moci a vykonatelnosti dne 7. 9. 2022, byl žalobce uznán vinným a odsouzen pro trestný čin dle § 209 odst. 1 a 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, k peněžitému trestu ve výši 100 000 Kč; o podání dovolání žalobcem nebyl žalovaný informován. Dne 26. 9. 2022 byl žalobce žalovaným vyrozuměn o pokračování v řízení a následném zastavení řízení (strany 115 až 117 spisu). Lze tedy shrnout,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

že usnesení o přerušení řízení bylo činěno ve vazbě na podání dovolání nejvyšším státním zástupcem, čehož si byl žalovaný vědom, zatímco v případě dovolání podaného žalobcem již bylo řízení zastaveno, k čemuž bylo přistoupeno bezprostředně po vyrozumění žalovaného o vyřízení trestní věci žalobce. K tvrzení žalobce, že řízení mělo zůstat přerušeno a žalovaný měl počkat do doby podání dovolání žalobcem, je nutno uvést, že zákon o přestupcích ani zákon o služebním poměru žalobcem požadovaný postup neumožňuje. Pakliže nastal důvod pro zastavení řízení, byl žalovaný povinen přistoupit k zastavení řízení, a naopak nebyla povinna zvažovat a hodnotit, zda žalobce podá v trestním řízení dovolání, a následně vyčkávat, zda tak žalobce skutečně učiní. Trestní řízení bylo pravomocně skončeno, nebylo tedy třeba vyčkávat na vyřešení předběžné otázky ohledně spáchání trestného činu žalobcem.

10. Žalovaný má dále za to, že zásadu legitimního očekávání nelze aplikovat na institut přerušení řízení. Uvedená zásada směřuje na situace, kdy osobě náleží určité subjektivní právo, nicméně v případě žalobce se jedná o fakultativní důvod přerušení řízení, na které žalobce nemá nárok. Pakliže žalobce nemá na přerušení řízení právní nárok, nemůže ani legitimně očekávat, že řízení bude přerušeno, a to navíc za situace, kdy si žalobce musel být vědom toho, že žalovaný bude trestním soudem bezprostředně informována o skončení trestního řízení, s čímž je spojen důvod propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru.
11. Žalovaný navrhuje odmítnutí, případně zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 24. 4. 2023, setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích i argumentech. Neuplatnily žádné důkazní návrhy.
14. Podle § 86 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona *správní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže o skutku již bylo pravomocně rozhodnuto správním orgánem nebo orgánem činným v trestním řízení způsobem uvedeným v § 77 odst. 2.*
15. Podle § 77 odst. 2 přestupkového zákona *nikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto. Rozhodnutím podle věty první se rozumí rozhodnutí o tom, že se skutek nestal, nespáchal jej obviněný, spáchání skutku se nepodařilo obviněnému prokázat nebo že skutek je trestným činem nebo totožným přestupkem nebo není přestupkem, trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, trestní stíhání bylo zastaveno na základě schválení narovnání, bylo podmíněně odloženo podání návrhu na potrestání nebo bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého.*
16. Předně soud k tvrzením žalovaného konstatuje, že v jím odkazovaném rozsudku NSS č. j. 5 As 73/2010-71 ze dne 11. 3. 2011 není usnesení o zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona (resp. podle obdobného ustanovení předchozího přestupkového zákona) výslovně uvedeno mezi úkony podle § 70 písm. a) s. ř. s., které nejsou rozhodnutími

ve smyslu § 65 s. ř. s. Soud uvážil, že žalobci náleží veřejné subjektivní právo na to, aby přestupkové řízení, je-li zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, bylo ukončeno za tam předvídaných důvodů, tedy při existenci způsobilého podkladu (tj. rozhodnutí správního orgánu nebo orgánu činného v trestním řízení způsobem uvedeným v § 77 odst. 2 přestupkového zákona). Proto neshledal splnění podmínek pro odmítnutí žaloby.

17. Žaloba není důvodná.
18. Předně soud konstatuje, že zákonný důvod pro zastavení řízení tak, jak jej formuluje shora citovaný § 86 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, byl naplněn. Rozhodnutím ve smyslu § 77 odst. 2 přestupkového zákona, které odůvodňuje zastavení řízení z citovaného zákonného důvodu, je rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 24 T 40/2021 ze dne 15. 9. 2021, který nabyl právní moci a vykonatelnosti dne 7. 9. 2022 a kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 a 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a kterým byl současně žalobce odsouzen k peněžitému trestu ve výši 100 000 Kč.
19. K ústřední námitce žaloby, tedy k tvrzenému porušení zásady legitimního očekávání, soud konstatuje, že není na místě. Procesní situace po vydání obou trestních usnesení odvolacího Městského soudu v Praze byly odlišné, a proto nemohly u žalobce vzbudit legitimní očekávání. V případě prvního z usnesení (č. j. 44 To 381/2021 ze dne 12. 1. 2022) byla podle § 222 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, (trestního řádu), (dále jen „trestní řád“) věc žalobce pravomocně ukončena a postoupena policejnímu prezidentovi ke kázeňskému řízení. Toto usnesení městského soudu jednak neodpovídá parametricky rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 2 přestupkového zákona a jednak v případě podání dovolání proti tomuto usnesení se do hry dostává otázka pravomoci žalovaného ve věci meritorně rozhodnout. Přerušení přestupkového (kázeňského) řízení v takovém případě je plně podporovatelné.
20. V druhém případě (usnesení městského soudu sp. zn. 44 To 381/2021 ze dne 7. 9. 2022), byl potvrzen prvostupňový odsuzující rozsudek žalobce (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 24 T 40/2021 ze dne 15. 9. 2021) a došlo tak bez dalšího k naplnění parametrů rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 2 přestupkového zákona a tím i zastavovacího důvodu podle § 86 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, v kterémž to případě nemá správní orgán k dispozici správní uvážení a je bez dalšího povinen přestupkové řízení zastavit a nemá zákonný prostor pro přerušení řízení.
21. Vzhledem k zásadní procesní odlišnosti obou situací tak soud nemůže na předmětnou žalobní námitku vejít.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu